

ELLEN KLIJNSTRA

**DE
BLOEMEN
KROON**

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Ellen Klijnstra

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Auteursfoto: © Ellen Klijnstra

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

ISBN 978 94 027 2104 1

ISBN 978 94 027 7744 4 (e-book)

NUR 330

Eerste druk april 2026

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.)

Proloog

Haar wang drukte tegen de muur, de korrels van het stucwerk voelden ruw. Nicole plaatste haar handen naast haar schouders tegen de wand, en concentreerde zich op de bruine vlek vlakbij haar gezicht. Aan haar voeten lag de lege fles wodka van de vorige avond. Zijn schaduw op de witte achtergrond werd groter. Ze hoorde zijn adem, voelde de klamme lucht neerdalen op haar hals. Onregelmatig, snel, en zo dichtbij, dat het leek alsof hij in haar huid kroop.

‘Hou op,’ fluisterde ze met een hese stem. Te zacht, het was meer een smeekbede dan een bevel.

De druk van zijn onderarm op haar bovenrug werd groter, bij het inademen drukte haar borst tegen de korrelige muur. ‘Julius, laat me gaan.’

‘Je denkt dat je weg kan?’ Zijn stem gonsde door de ruimte. ‘Zonder mij ben je niks, je bent zwak. Denk je nou echt dat je iets voorstelt? Kijk naar jezelf, je drinkt, je hebt geen huis. Al meer dan een jaar geleden heb je je eindexamens gehaald, en sindsdien zwerf je rond.’

Ze balde haar handen tot vuisten en zette zich af tegen de muur. Met alle kracht die ze in zich had duwde ze naar achteren, de druk tussen haar schouders werd steviger. Grommend draaide ze zich om, waarna haar rug direct met een klap tegen de wand terechtkwam.

‘Ik ben je bezit niet,’ zei ze.

Zijn hand greep naar haar keel en Julius kromde zijn vingers om haar nek. ‘Je bent verslaafd aan mij, net als aan de drank. Zonder mij lig je onder een brug. Denk je echt dat je een toekomst hebt?’

Iets in haar borst trok samen, niet van pijn, maar uit reflex. ‘Ik ga bij je weg, bij jou en die zieke tweelingbroer van je.’

‘Laat Hidde erbuiten! Het gaat om jou en mij.’

Hidde, de ergste van de twee. Hij ronselt de meeste meisjes.

De grip om haar hals werd losser en Julius bewoog zijn hand naar haar gezicht, strelend over haar wang.

‘Weet je nog,’ zei hij. ‘Jij en ik, tegen de rest van de wereld. Niemand begrijpt jou, behalve ik. En dat weet je.’

Kermend draaide ze haar hoofd van hem weg. *Misschien is dit wat liefde is, pijn die je laat voortduren, omdat je niets anders kent. Ik wil alleen maar dat hij van me houdt, al is het maar tussen twee klappen door.* Ze kneep haar ogen dicht, zo stevig mogelijk. ‘Ik hou van je, maar ik haat wat je van me hebt gemaakt.’

‘Je verdient gewoon wat bij met die andere mannen, je weet toch dat je dat voor ons doet?’

Nicole klemde haar kaken op elkaar. Beelden flitsten door haar hoofd. Zijn kleine, rommelige appartement waar ze nu in stonden, hoe ze elke dag urenlang aan het hangen was op de vieze, versleten bank met de gordijnen half dicht. De drank als ontsnapping, maar als de avond viel, werd ze weer zijn wereld in getrokken.

Het is klaar nu, ik heb er lang genoeg in gezeten.

Haar hart bonsde. Ze opende haar ogen en keek hem aan. Terwijl hij met zijn hand door haar haren ging, zette hij een kleine stap naar achteren. Nicoles rug kwam los van de muur. Langzaam keek ze over zijn schouder. De steile trap omlaag, een donker gat. Zo onopgemerkt mogelijk voelde ze met haar hand in haar broekzak, haar telefoon zat er nog in.

Het is nu of nooit.

Haar hele lichaam spande zich aan, haar weke knieën en trillende armen waren een mix van adrenaline en angst. Een schreeuw kwam diep vanuit haar keel opzetten, alsof het een kracht was waarmee ze de slapheid van haar ledematen kon doorbreken en haar lichaam precies zou doen wat nu nodig was. Terwijl ze een kreet uitsloeg, duwde ze Julius naar achteren en wurmde haar lijf langs hem heen.

Zijn krachtige hand greep haar pols vast en kneep erin. Met een korte

beweging rukte ze zich los, nagels die langs haar huid gleden. Haar hand sloeg tegen zijn schouder.

‘Hier blijven!’ beval hij haar.

Voorovergebogen zette ze een paar passen naar de trap. Twee armen verstrengelden zich om haar middel, als een koord dat werd strakgetrokken.

‘Laat me los!’ Nicole boog haar arm en met haar elleboog schoot ze zo hard als ze kon naar achteren. Haastig herhaalde ze de beweging, dit keer stak haar elleboog nog dieper in zijn buik.

Julius dook ineen en Nicole duwde zijn armen van haar middel weg. Voor haar zag ze de trapleuning en de treden. Haar hartslag bonkte in haar keel. Zware benen, een trillende hand die ze uitstak. *Kom op, rennen.*

Op het moment dat haar voet met een harde klap op de bovenste trede terecht kwam, voelde ze hoe zijn lichaam haar tegen de trapleuning drukte. Uit reflex grepen haar handen zijn bovenarmen en drukten die zo ver mogelijk van zich af.

Julius wankelde, zijn ogen werden groot. Nicole zette opnieuw haar handen tegen zijn bovenlichaam en duwde. Zijn arm hing in de lucht en hij sloeg achterover. Het geluid van zijn lichaam dat de trap af stuiterde was dof, en bleef maar doorgaan. Hout dat kraakte, een klap, nog een klap, het leek eindeloos. Met haar vingers om de leuning geklemd keek ze toe. Bij de laatste klap kneep ze nog harder in het hout.

Beneden lag hij in een onmogelijke hoek, half op de onderste trede, de rest van zijn lichaam in de kleine gang. Bloed verspreidde zich als een donkere vlek onder zijn hoofd. Zijn arm bewoog nog, zijn hoofd draaide, alsof hij iets wilde zeggen.

Nicole hapte naar adem en liet abrupt de leuning los. Ze moest hier weg. Met twee treden tegelijk, rende ze de trap af. Toen ze dichterbij Julius kwam, vertrok haar gezicht. Paniek gierde door haar buik. *Kom op, een grote sprong.* Meer tijd om na te denken gaf ze zichzelf niet, ze zette zich af en trok haar benen in. Met een klap kwam ze weer op de grond te-

recht, haar schouder tegen de voordeur. Haar bevende handen openden de deur en terwijl ze in de koude avond de stoep op rende, graaide ze in haar broekzak.

De telefoon lichtte op en met klamme vingers ging ze naar haar contactenlijst. Zoekend naar die ene naam, haar enige uitweg. *Schiet op!*

Haar benen versnelden, vluchtig keek ze achterom. Een lege stoep, enkel de straatverlichting en hier en daar een eenzame fiets. Hijgend draaide ze haar hoofd weer naar voren, keek op het scherm. Ze was bij de "L". *Shit, te ver.*

Haar duim bewoog in snel tempo over het scherm. Eveline de Bree. Ze drukte op de naam en bracht de telefoon naar haar oor. Lantaarnpalen en voordeuren flitsten voorbij.

'Wat is er?' klonk een bezorgde stem door haar mobiel.

'Je moet komen,' hijgde Nicole. 'Nu. Je moet me helpen. Hij is... ik kon het niet meer.'

'Waar ben je? Ik kom zo snel mogelijk naar je toe.'

'Ik ben van hem weggevlucht. Hij ligt in de gang,' zei Nicole.

'Ligt in de gang? Wat is er in hemelsnaam gebeurd?'

'Het was een ongeluk, hij leeft nog. Denk ik.'

'Zijn er getuigen?' De stem van rechercheur Eveline de Bree klonk streng.

'Er was niemand in het appartement.' Haar voeten bonkten op de stoep elke keer dat ze neerkwamen. Buiten adem perste Nicole haar woorden eruit. 'Je moet me helpen.' Er viel een korte stilte aan de andere kant van de lijn. 'Ben je er nog?!'

'Ja, shit, Nicole! Dit gaat zo helemaal de verkeerde kant op. Ik moet bedenken hoe dit opgelost wordt. Onthoud dat je een informant bent, je praat met niemand totdat ik erbij ben. Zelfs niet met andere rechercheurs, ik moet eerst dingen intern regelen, anders komt er nog meer sores.'

'Haal me hieruit!' schreeuwde Nicole.

‘Dat is allemaal niet zo eenvoudig, maar ik beloof je dat dit wordt opgelost. Blijf aan de lijn.’

De rest van Evelines woorden vervaagden. Nicole hoorde dat er geluid uit haar telefoon kwam, maar alles wat de rechercheur haar instrueerde, gleed langs haar heen. Ze liet haar hand met haar mobiel zakken en keek het donkere gat in. Niet wetende waar ze naartoe rende, als het maar ver weg was. Haar keel zwol op, tranen vulden haar ogen en met open mond hapte ze naar lucht. Al piepend versnelde haar ademhaling. Grote teuglen zuurstof probeerde ze naar binnen te krijgen, maar in plaats van haar longen te vullen, leken ze juist in elkaar te krimpen en leeggezogen te worden.

Dertien jaar later

Het geluid van de televisie stond hard, de schoten die werden afgevuurd in de slechte speelfilm galmden door de grote woonkamer. Onderuitgezakt zat Hidde op de bank en keek opzij, zijn twee Dobermanns lagen op het vloerkleed. Met een grijns richtte hij zich weer naar het scherm. Al gapend keek hij verveeld naar de scène.

Uit het niets sprongen de honden blaffend op en renden over de marmeren vloer naar de hal.

‘Hé!’ riep Hidde ze achterna, terwijl hij de afstandsbediening pakte en het geluid uitzette.

Vanuit de hal klonk een lange zoem. Met gefronste wenkbrauwen keek hij op zijn Rolex horloge. ‘Verdomme, wie belt er om half tien ’s avonds nog aan?’

Een nieuwe zoem klonk door de blaffende Dobermanns heen.

‘Ik kom al,’ mompde hij. Hidde gooide de afstandsbediening op de bank en liep sloffend naar de voordeur. Naast de deur hing een scherm en toen hij zag wie er voor het hek stond, ontsnapte er een zucht. Zijn dikke vinger drukte op een knop en hij hield zijn mond bij de intercom. ‘Marcus, verdorie, heb je gezien hoe laat het is?’

‘Ik heb nieuwe informatie, het gaat over een belangrijke kwestie.’

‘Geen zaken vanavond had ik je gezegd.’ Op de camerabeelden zag hij hoe Marcus zich dichterbij de intercom naar de grote stalen hek bewoog.

‘Het is persoonlijk Hidde, het gaat over de dood van Julius. Er is nieuws.’

Voor een ogenblik knipperde hij en stond roerloos aan de grond genageld. Marcus was niet alleen zijn jurist, maar een jeugdvriend van hem en zijn overleden tweelingbroer. De drie waren vanaf de basisschool

onafscheidelijk geweest, de drie musketiers noemden ze zichzelf. Het was dan ook vanzelfsprekend dat Marcus na zijn rechtenstudie Hidde juridisch bijstond. Kunstig kon hij alle problemen oplossen en kwam hij met creatieve en geniale adviezen. Het netwerk, dat hij al jaren daarvoor met Julius was gestart, was nu uitgegroeid tot iets groots. Groter dan wat hij toentertijd voor mogelijk had gehouden.

Marcus was de enige persoon die hij al die jaren blindelings vertrouwde. Hidde keek opzij, pakte twee riemen van een haak aan de muur en lijnde zijn springende Dobermanns aan. Met zijn wijsvinger drukte hij de ronde knop in en keek op het scherm toe hoe Marcus het hek opende en zijn terrein opliep.

‘Zit!’ commandeerde hij. Na een halve minuut zag hij door het raam van de voordeur dat Marcus naderde. Op het moment dat hij met een ferme zwaai de deur opende, sprongen de honden naar voren, steigerend doordat hij ze kort aan de lijn hield. Grommend ontblootten ze hun tanden.

Hidde deed een stap naar achteren en Marcus liep de hal in. De honden sprongen tegen het been van Marcus.

‘Af! Jullie weten wel wie dit is.’

De getrainde honden deden wat hun baas ze toeriep. ‘Nou voor de draad ermee,’ sprak Hidde. ‘Wat is er ineens na dertien jaar boven water gekomen?’ Sarcastisch keek hij naar zijn jurist.

Ongemakkelijk wreef Marcus over zijn voorhoofd en schraapte zijn keel. ‘We weten allebei dat er meer achter de dood van Julius zit.’

‘Gaat het daar weer over? Moet ik ze op iemand afsturen?’ Hidde wenkte naar zijn honden.

‘Dat meisje waar hij toen mee ging, die Nicole, die was verhoord, maar verder niet vervolgd. De zaak stonk, van het begin af aan, maar we hebben juridisch alles al geprobeerd om de waarheid boven water te krijgen,’ zei Marcus.

‘Ik dacht dat je zei dat je nieuws had.’ Hidde maakte de lijnen los van

zijn honden en in een fractie van een seconde stonden ze laag grommend aan de voeten van zijn jurist.

Vluchtig knikte Marcus. ‘De rechercheur die op de zaak zat, had bepaalde informatie. Volgens mijn bronnen blijkt dat ze niet helemaal volgens het boekje heeft gewerkt. Die Eveline de Bree wist meer.’

‘Wat bedoel je?’ Hidde ging wijdbeens staan en hield zijn hoofd schuin.

‘Er loopt nu een onderzoek naar haar, ze is op non-actief gezet omdat ze de Rijksrecherche op haar dak heeft.’

‘Wat voor onderzoek?’ vroeg Hidde, die in zijn vingers knipte waardoor de Dobermanns op de grond gingen liggen.

‘Wat ik eerder zei, ze trok haar eigen plannen. Het schijnt dat de Rijksrecherche ook naar haar rol in de zaak van Julius graaft.’

‘En wat is daaruit gekomen?’ vroeg Hidde.

‘Nog niks.’ Marcus zette een stap naar voren en stond nu vlak voor Hidde. De Dobermanns stonden op en lieten hun tanden zien. ‘Maar daar gaat het nu niet om,’ zei Marcus.

‘Hoezo niet? Wat doe je hier dan nu?’

‘Het gaat erom dat zij ons altijd in de weg heeft gezeten, alles wat ik geprobeerd heb de afgelopen jaren om bij verdachten te komen of inzage in het dossier te krijgen werd door haar gedwarsboomd. En nu staat ze op non-actief.’

‘Het gaat je dus om de timing?’

Een grijns verscheen op het gezicht van Marcus. ‘Correct, dat geeft ons nu vrij baan.’

‘Zit!’ commandeerde Hidde zijn honden opnieuw.

‘Luister goed.’ Marcus boog zich dichterbij Hidde toe. ‘De afgelopen dagen heb ik zitten wroeten en er is een opening. Ik heb een anonieme bron gevonden, iemand binnen hun gelederen met toegang tot dossiers. Deze contactpersoon kan ons helpen om aan de juiste informatie en bewijslast te komen, zodat we kunnen aantonen wat er precies is gebeurd.’

Met samengeknepen ogen keek Hidde zwijgend naar zijn jurist.

‘Zo kunnen we achter de moordenaar van je broer aan, en mijn beste vriend, om wraak en gerechtigheid te krijgen. We verzamelen de bewijslast waarmee we kunnen aantonen dat het doodslag is en dat die rechercheur zich schuldig heeft gemaakt aan wanpraktijken. Die bewijslast houden we dan nog even in handen, het maakt ons sterker als we deals moeten sluiten met Justitie. Je weet dat ze ons en de meisjes in de gaten houden.’

‘En die Nicole? Kunnen we haar opsporen?’

‘We maken haar bang zodat ze breekt en gaat praten. Daar hebben we meer aan, daarna zien we wel wat we met haar doen. Ten slotte hebben we nooit een beeld kunnen krijgen wat er die avond werkelijk gebeurd is. We weten alleen dat er geen andere meisjes thuis waren en dat Nicole zijn vriendin was. Maar tot op heden is er geen bewijs dat aantoonde dat zij thuis was die avond. Voor ons is het aannemelijk dat zij ermee te maken heeft.’

Hidde stak zijn hand uit en drukte met zijn wijsvinger op de borst van zijn gesprekspartner. ‘Geef me de info die je hebt en ik ga achter haar aan. Dit is persoonlijk, ik ga er zelf voor zorgen dat ze van binnen breekt.’

‘Zo eenvoudig is het allemaal niet, we weten niks van haar. Ik heb iets in gang gezet, we moeten dit zo discreet mogelijk doen. Je communiceert met de anonieme bron via versleutelde e-mail. De contactpersoon heet *Dakota*, jij duidt jezelf enkel met *R* aan. Is dat duidelijk?’

‘Doe normaal man! Waarom zo omslachtig? Is *Dakota* een naam?’

‘Alles gaat op een *need-to-know* basis, zodat je juridisch gezien zoveel mogelijk beschermd blijft. Vertrouw me.’

Langzaam zette Hidde een stap naar achteren en keek met een scherpe blik naar Marcus. Het zwijgen van de twee bracht een ongemakkelijke stilte teweeg. Peinzend bewoog Hidde zijn lippen van elkaar, hij keek afwisselend naar zijn honden en naar Marcus. ‘Luis je me ergens in?’

Met opgetrokken wenkbrauwen keek Marcus hem aan. ‘Dat is absurd, je weet dat ik loyaal aan je ben. Als ik je ergens in wil luizen of geld van je

wil aftroggelen, zijn daar makkelijkere manieren voor. Als je geen wraak wilt voor Julius, vergeet dan wat ik vanavond heb gezegd. Maar wat heb je te verliezen? En bovendien, zijn we het hem niet verschuldigd?’

Voor een kort moment voelde Hidde druk op zijn borst. Vervolgens knikte hij bevestigend naar Marcus. ‘Wat is de eerste stap?’

Marcus stak zijn hand in zijn jaszak en pakte er een klein briefje uit. Hij vouwde het open en overhandigde het. Er stond een e-mailadres op gekrabbeld.

‘Je mailt morgen met Dakota, die is nu bezig uit te zoeken waar Nicole is.’